

der efter dette Tings Affattelse kun var Tale om Indbetaling af en bestemt Garantium, havde foretaget en Forandring i det mellemste Stykke af § 7, thi det vil vistnok kunne blive en ret stor Sum, som Selskaberne uden Genforsikring kunne overtage paa enkelt Risiko, naar den højeste Forsikring af denne Art blot ikke maa overstige 4% af Garantikapitalen, der jo efter det Forslag, der foreligger fra Folketinget, kan blive meget betydelig. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig videre derved. Jeg antager, at Selskaberne i deres egen Interesse ville sørge for, at den højeste Forsikringssum, de overtage paa egen Risiko, ikke bliver for høj. — I § 18 er der under Nr. 7 indsat en Bestemmelse, som jeg ikke sympatiserer med, og som jeg anser for mindre heldig. § 18 angaar det Spørgsmaal, hvorledes de til Dækning af Forsikringsfonden afsatte Midler skulle anbringes, den indeholder Bestemmelser, der skulle sikre, at de anbringes paa den mest betryggende Maade. De Midler, som skulle tjene til Sikkerhed i en Livsforsikringsanstalt, kunne jo ikke være for godt og for solidt anbragte, og for saa vidt Soliditeten beror paa formelle Bestemmelser, f. Eks. om at Udlaan mod Pant ikke maa naa op over en vis Del af Pantets Vurderingssum, saa tror jeg, man i Landstinget havde vedtaget Regler, der vare fyldestgørende, idet de udelukkende sigtede til at skabe saa høj en Sikkerhed som muligt. Det har man nu fraveget i Folketinget ved en Ændring i § 18, 7, idet man der siger, at der kan gives Laan mod en Sikkerhed, der maa anses for lige saa betryggende som de under de foregaaende Poster nævnte. Altsaa man slipper Tøjlerne, man lader det bero paa et frit Skøn, hvorvidt Sikkerheden maa anses for lige saa betryggende som den, der er nævnt under de foregaaende Poster. Det er ikke heldigt. Jeg skal saaledes bemærke, at af de Anbringelsesmaader, der vare udelukkede ved Landstingets Affattelse, er der en meget væsentlig, som nu kan bruges, nemlig Udlaan mod Kaution. Udlaan mod Kaution, skal man være ganske særlig forsigtig med, thi alt beror her paa den personlige Vederhæftighed, der let kan skifte fra Aar til Aar. Uagtet jeg saaledes ikke ynder den i Folketinget indsatte

Regel og vilde ønske, at man ikke havde vedtaget den, saa slaar jeg mig dog til Ro med, at der i § 25 findes en Bestemmelse om, at det er Forsikringsraadet, der til syvende og sidst skal afgøre, om Sikkerheden er tilstrækkelig, om den er lige saa god, som de øvrige i § 18 nævnte Sikkerheder. Der staar blandt andet i § 25, at hvis den Maade, hvorpaa Selskabsmidlerne ere anbragte, ikke af Forsikringsraadet findes at være betryggende, kan Forsikringsraadet foreskrive Selskabet inden en given Frist at foretage de Foranstaltninger, der findes fornødne. Jeg antager, at derved vil der være tilstrækkelig Garanti for, at man ikke vil komme ud i det usikre, i det, som ikke bør finde Sted, naar Midlerne skulle anbringes paa forsvaerlig Maade.

Jeg skal lige saa lidt som den ærede Minister komme ind paa Bestemmelserne i §§ 20—25—26 om Administrationen af gensidige Selskaber, naar Insolvens indtræder. De ere nemlig af saa specifik juridisk Natur, at jeg ikke tror, at Flertallet af Medlemmerne vil have Interesse af en nærmere Redegørelse for dem, jeg skal blot bemærke, at de ere gennemgaaede af ansete Jurister og fundne fyldestgørende, saa at Tinget kan sikkert slaa sig til Ro derved. Jeg kommer saa til en Forandring, som jeg er meget utilfreds med. Det er en, som Ministeren fra sin Side var meget glad for. Den findes i § 39 og gaar ud paa, at danske Selskaber ikke skulle nyde Stempelfrihed. Det anser jeg for meget uheldigt. Forholdet er jo det, at der gives danske Selskaber i Konkurrence med udenlandske saa faa Fortrin, at det kunde være passende paa dette Punkt i nogen Grad at vise sin Patriotisme ved at sørge for, at de først og fremmest kunne florere, og i saa Henseende vil det ikke være uden Betydning, at Policier og andre Dokumenter ere stempelfri. Det var vedtaget i Landstinget, og den tidligere Minister var gaaet ind paa det, men den nuværende Minister satte sig imod det, og han har faaet Folketinget med til at stryge Bestemmelsen. Jeg beklager dette, fordi danske Selskaber ville ikke blot være uheldigt stillede i Konkurrence med udenlandske Selskaber, men ogsaa i Konkurrence med Statsanstalten, thi dennes Policier ere jo stempelfri. Naar den ærede